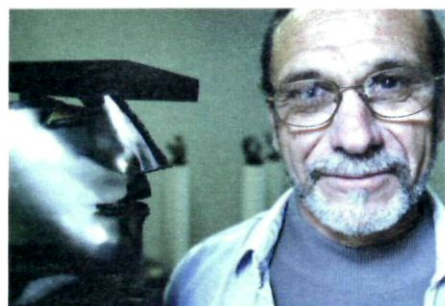

«Faig art al carrer perquè és una manera de posar-lo a l'abast de tothom»

L'escultura de Ferran Soriano s'inaugura el dia 24 a la Ronda Sant Ramon

FERRAN SORIANO,
escultor

«Jo seré metge i tu, artista», li va dir a Ferran Soriano un dels seus companys del taller de planxa on treballava. Corria llavors l'any 1975, poc abans que l'escultor marxés a Roma amb una beca de sis mesos per formar-se. Avui, Soriano ha exposat a Nova York i té obres permanents a Bèlgica, Holanda i a moltes ciutats catalanes. Tot i que fa uns 15 anys que treballa a Sant Boi, fins ara no havia cap obra seva als carrers de la ciutat. El dia 24 a les 17 h, s'inaugura «A Gaudí», un homenatge a l'arquitecte que presidirà la cruïlla entre la Ronda Sant Ramon, el carrer Pablo Picasso i el Camí del Llor. Per cert, no fa gaire que Soriano es va retrobar amb el seu ex-company de feina. És metge.

VIURE SANT BOI: Diu sovint que s'ha de portar l'art al carrer?

FERRAN SORIANO: «D'entrada, és per ideologia. Faig art al carrer perquè penso que ha d'estar a l'abast de tothom. És una manera d'habituar a l'art tota la gent que no entraria en un museu o una galeria d'art. A Roma, el 1975, vaig escriure molt i vaig insistir en aquest concepte. Durant molts anys no va passar res, però ara és un fet que l'art és al carrer. Les rodones s'han popularitzat i en aquestes, s'hi posa art».

VSB: Què hi ha de Gaudí i que hi ha de Soriano a l'escultura que es col·locarà a la Ronda?

FS: «Sempre he tingut molta sort amb les obres que he col·locat en espais públics, perquè he tingut molta llibertat per crear. Aquest encàrrec s'emmarca dins l'any Gaudí, però ja era una cosa que tenia molt pensada, una combinació de vivències pròpies i de formes gaudinianes. El cos central de la peça és un tub d'acer inoxidable de cinc metres, amb una soldadura circular. Damunt, hi ha un casc o cap de guerrer que recorda la part més alta de les xemeneies de la Pedrera. Aquesta forma última ja apareix en una safata que li vaig regalar a l'Antoni Subirach, que precisament s'ha encarregat de la restauració de la Sagrada Família»

VSB: Perdoni que li digui, però és una peça carregada d'erotisme.

FS: «Això és present a tota la meva obra. De vegades, però, les coses són molt simples. No hi ha hagut una intenció eròtica. Una altra cosa és que estigui al subconscient»

VSB: La lluna, també present a «A Gaudí», és altra constant.

FS: «La lluna ens fa veure com som de petits, i per tant, com som de rucs, de vegades, per propiciar embolics com ara la guerra d'Irak. De vegades, la lluna és un pit de dona, que també apareix molt sovint a la meva obra. Hi ha molts elements autobiogràfics a les meves escultures. Jugo amb els títols, però procuro guardar una mica el misteri. Si expliques molt les coses, sovint no funcionen. És com quan coneixes molt i molt a una persona, que la majoria de les vegades t'acaba decebent»

VSB: Al seu taller del carrer de la Rapa, amb escultures i pintures pròpies, hi ha molts llibres de poesia.

FS: «Hi ha de tot, des de David Castillo fins a Novalis, però les meves referències són molt properes: Espriu, Martí i Pol, Joan

Soriano, treballant al seu taller del carrer de la Rapa

Brossa, i sobretot, Joaquim Horta, un poeta revolucionari que potser no ha tingut la difusió que mereix per haver estat molt contestari. Bastants obres meves estan inspirades en poemes d'aquests autors.»

VSB: Com van arribar tots aquests llibres, pintures i escultures a Sant Boi?

FS: «Per afinitats personals. Al carrer Sevilla tenia el seu taller Auladell, pintor que intentava completar un sou fent de retulista al taller de planxa on ho feia jo. M'hi vaig instal·lar a prop. Després em vaig traslladar a La Rapa. El meu somni seria convertir el taller en una fundació i, el pati, en un espai d'escultura a l'aire lliure que poguessin visitar les escoles. M'agrada fer l'art accessible.»

VSB: Com és la seva relació amb altres artistes santboians.

MJP: «L'últim fòrum del Nucli Antic ens va descobrir que hi havia una bona colla d'artistes treballant per separat a la zona. Vam veure que podíem fer moltes coses plegats, tal com reflecteix el llibre blanc. El tema del jardí de l'art per als nens podria ser una d'elles.»

VSB: Quin és el seu futur més immediat?

MJP: «A part de treballar en

l'escultura d'homenatge a Gaudí, preparo una exposició per l'octubre, que es farà a la sala Maria Villalba. El muntatge inicial estava dedicat a Joaquim Horta. Ara, tot s'ha precipitat. Em vénen idees d'allò que és la guerra, penos en el conflicte que ens encaixona. Ens trobem en un món comprimit.

